

οινη Ματιάν, Μονάριβην.—6 Φιλελεύθερος Έλληρ (0) με Γερμανόπαιδα, Φιλελεύθερο Προσφυγί. —6 Φειδίας (0) με Ένδοξον Κάιζερ, Γερμανόπαιδα, Μελαγχολίαν, Χουαλλίδα, Μυροσίην, Κόρην του Γαλιού, Τρικυμίαν, Αργιοβιόλιαν, Έβελίαν, Έσμεράλδαν, Τσελλήν Σανθούλαν, Ρελενιάν, Αρμηιδήν, Πηλέα, Κυπριακήν Άκτιν, Ζλάπ. Φοίξον, Σανθην Πεταλούδαν.—6 Έρωσ της Παριδος (0) με Βοσκοπούλαν του Πηλιου, Λορελάι, Κραυγήν Νίκης, Μονάριβην, Φιλελεύθερον Έλληνίδα, Φιλελεύθερον Κερκυραίαν, Έβελίαν, Μενεξεδένιο Μπουκατάμι, Ένδοξον Γαίλιαν, Πνεύμα της Ανιλογίας, Νεράιδαν των Ανθίων, Τρισεύγηρην, Κυπριακήν Έβελίαν, Για την Πατρίδα, Για το Λευτερίον, Τιάσκον, Βύρωνα, Μιμύζαν, Ίδιότροπον, Σανθην Πεταλούδαν, Μικρόν Τζόκευ, Νερό της Λήθης, Παμπλόνηρο Διαβολάκι, Ραμφιδίαν του Λίστ.—η Χρυσανγή (0) με Τέλλον Άγγον, Λορελάι, Έσμεράλδαν, Μανιατοπούλαν, Χάρων, Γέρον του Μοριά.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Γερμονόφιλον Ίππιανήν (δέν το έπρόσεξα, φαίνεται) αλλά δέν περφαίει) Κυριαίονσαν Κυανόλευκον (διά τρείς προτάσεις, χροιάζοντα 25 λεπτά) Νεαρόν Φιλόσοφον (βραβείον, με το α' φύλλον του Δεκεμβρίου αρχίζει νέος Διαγ. Λύσεων συνδρομητήν Σ. Σ. δέν έχω) Νεράιδαν του Βοσπόρου (έστειλα έληφθησαν όλα ευχαριστώ διά τα καλά λόγια) Τιάσκον (έλαδα, ευχαριστώ) Δόξαν του Βενζέλου (δέν το έχω πλέον και ξαναστέρησε το δια την Σ.Σ.Σ.) Αημιουπούλαν (βραβείον έστειλα) Τροπαιούχον Έλλάδα (έληφθησαν και διειδύσθησαν) Αντίνα Ήλιου (δέν είνε νάν συνδρομητρια) Ίσως αγοράστειρο) Στενά της Κόρης (γράφε μου) Φιλελεύθερο Προσφυγί (έληφθη) 13 Μαΐου 1915 (έλαδα, ευχαριστώ) Έθνηκίν Έργουήριον (ευχαριστώ θερμάς δια το νέν ξεσπάθωμα) Ανδοσαρμμένη Χιον (εις τας έρωτήσεις σου άπαντώ και) Φιλελεύθερον Έλληνα (έστειλα) Νικ. Ε. Δαρ: (είνε εξαμηνιαία) Άγγιλέα Μ. Μ. Νοσταλγίαν κελ.κελ. Είς όσας έπιστολάς; Έλαδα μετά την 24ην Οκτωβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια του 160ου Διαγωνισμού
Αυγούστου-Νοεμβρίου.

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 19 Δεκεμβρίου.

619. Λεξιγίριος
Πολύγνη της Γραφής
Ένώνω μ' άκρωτήρια
Και κάνω ένα πουλί,
Πού ξέρε... το ψαλτήριον.
Έστάλη υπό το Σπηνημιαζιάνι

620. Στοιχειοτονόγραφος
Είμ' ένεργεια του φύγου
Αν άλλάξης ένα γράμμα
Και τόν τόνον καταβάσας,
Θά σχηματισθή έν τώ άμα
Κάτι που έχουν εις τα πλάϊα,
Και πολύ θά τό θυμιάσας.
Έστάλη υπό του Άνακίου Κυκλάμου

621. Φαρσοκόκκιλον
Νάνεικατασταθούν οί άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως, ώστε νάναγινώσκωνται κατά σειράν: ούράνιον σώμα, νήσος του Αιγαίου, Αυτοκράτωρ της Ρώμης, άνθος, νήσο; του Αιγαίου, άγριον ζώον, στρατηγός Αθηναίος, χώρα της Ασίας.
Έστάλη υπό του Μικρού Τζόκευ

622. Μεταγραμματισμός και Στοιχειογραφος

Νησι είμ' έλληνικά,
Αρχαίοθεν ιερό.
Αν άλλάξης, τό λαιμό μου.
Κάποιο δόλο σου σκαρώνω,
Κι' αν προσέσης ένα γράμμα,
Πρόσεξε, σέ υποδουλεύω!
Έστάλη υπό της Άκτινος Ήλιου

623. Μωσαϊκόν
Σύρος, Κέα, Μύκονος,
Άμοργός και Σίκινοσ,
Από ένζ των δανείζου
Κι' άλλο ένα σχηματίζου.
Έστάλη υπό της Άρατίας Γαλατείας

624. Τρίγωνον
*** = Φοιτίζει τούς δρόμους.
*** = Αρχαίος ποταμός.
*** = Έπίσημο χρένον.
** = Άντωνυμία.
* = Σύμφωνον.
Και καθέτω; τά ίδια.
Έστάλη υπό Στεφ. Ι. Μακρομηγάλου

525. Ακροστιχίς έξ αντιθέτων
Νά εύρεθού αντίθετα τών κάτωθι λέξεων τοιαύτα, ώστε τάχρικά των νήποτελούν αρχαίον ήρωα:
Τήξισ, φένγω, καθαρός, φώς, πρώτος, στερεόν, αντίπαθής.
Έστάλη υπό Γω. Πελεκάνου

626. Μικτόν
* - όντ - ι - όσ - υιο: - διν
Έστάλη υπό του Πηλέως

627. Γρίφος
1910
1911
1912
1913
Έστάλη υπό της Κόρης του Πολεμιστού

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

15-175

Ηρώα του 1913, φεύγω και δέν έχω καιρό να σου γράψω. Τελευταίον γράμμα σου έλαβα. Σου ανήθετο έκτέλεσιν σχεδίου Βιβλιοθήκης. Συνενόησον με έν Αθήναις φίλαν μου, κίτοχον του Ήρωσ τού νέουσ. Καλήν άντάμωσι!

Ο Πρώτος Σοσιαλιστής
15-176

Βασίλισσαν των Ανθίων, Κόρην των Κυμάτων, Καμέλιαν, Μελαγχολίαν.— Τετραδία Μ. Μυστικόν έστειλα μέσω γραφείου Δεαπλάσεωσ. Άσθησ του Βέγα
15-177

Είς τούσ αγαπητούσ μου φίλουσ Δημήτριον Ν. Παπαδόπουλον και Δημήτριον Α. Άργυρίου εύχομικι επί τη έορτή των χρονία πολλά.
Έμυ. Θ. Κασοβέτης
15-178

Ιδρύεται έν Αθήναις Σόλλογοσ, «ό Απορός», σκοπόν άτάσασιν της Διαπλάσεωσ, άποστράλην ταχυδρομικώς τών φυλλαδίων Διαπλάσεωσ εις τά μέλη άνω είνε αγοράστειν, έγγραφην άπόρω. Αντιπρόσωποσ του σόλλογου γίνεταί πιάσ, πρώτοσ έξ έκάστησ πόλεωσ, έτήσιος ψευδωνυμούχοσ συνδρομητήσ προπληρωσίων 1,20 δια έτησίαν συνδρομήν του σόλλογου (μηνιαία 0,10). Ζητήσατε δελτίον όδηγιών. Διεύθυνσις: Γ. Καλλιπολίτην, Πιπίνου 31. Πρόεδροσ: Ναυτάκι των Σπετσών. Γραμματεύσ: Έγγλεζάκι. Ταμίασ: Άπόστονον του Καίσαροσ. Διεκπεραιωτήσ: Ναυτήσ του Βουνού.
15-179

(Είς διόρθωσιν της 15-174 άγγελιασ.)
Αντοκατέταμ του Βυζαντίου, κακόσ σάσ έπληρωφόρασαν δέν είμαι ό Π. Χ., άλλ' άπλώσ ένασ φίλοσ του.
Γερμανόπαισ

15-180

Στοδσ φίλοσ της Διαπλάσεωσ
ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ
Μέσα μας σπλεύει μία ιδέα που από σάσ περιμένει να εκπληρωθή. Ας μζξεντούμε δλοσ' ένα σόλλογο, μακρυνά απ' τούσ συνθησάμενοσ, με σκοπούσ όμορφουσ κι' ωφέλιμουσ για τη Διαπλάσι και για μάσ. Έχομε θέλησι και βάσει, (ό Έλληροπαισ δικόσ μασ).
Σάσ μιλούμε επίχροντασ πό; θά μάσ νοιώσεται και θάρθετε μαζί μασ για τό δύσκολο έργο.
Φλοίσβοσ—Τρισεύγηρην
Διεύθυνση: Έθνηκόν Όνειρο, Παλιό Φάληρο.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
όσων αι λύσεισ, άδιακρίτωσ φυλλαδίων έληφθησαν από 19-25 Οκτωβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Έδοσ. Κ. Μητσόπουλοσ, Ν. Ι. Παρόδησ, Θ. Γιαννουλόπουλοσ, Έρ. Χάρτιαν, Έμμα Χάρτιαν, Ίουλίτσα Σίλσοιαν, Κλάρα Μπάουμαν, Γερμανόπαισ, Έλαδα Βίχμαν, Κ. Α. Θησοσ, Μαρίκα Α. Σχουλάκη, Ίωάννα Θ. Μάροσ. Νηπηταόσ ό Τουροκοφάγοσ, Ίωάννα Ι. Παρόδη, Θ. Α. Μπαζιάνησ.

ΒΟΛΟΥ: Βοσποπούλα του Πηλιού.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Χ. Κόμιννοσ.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Α. Καράμπελοσ, Τσεράνησ. Κ. Καπετανάνησ.

ΑΛΥΡΕΙΟΥ: Γ. Α. Κροκοντέλοσ, Μίνα Α. Κροκοντέλοσ, Αικατερίνη Ν. Ροδιου, Έριμόνη Ι. Άναπλιότου, Έλεν Μύλλοσ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Ι. Πολίτησ, Κατίνα Α. Μπίστη, Μόσχα Α. Μπίστη, Σ. Π. Παπαδόσ, Γ. Ε. Παπαδόσ, Σπ. Μαράσ, Άχιλ. Μαράσ, Άσπασία Άκ. Καρβαρία, Έπ. Άκ. Καρβαρίασ, Θ. Α. Σακελλαρόπουλοσ.

ΠΥΡΡΟΥ: Άρ. Βαβάλησ, Σ. Ι. Καλιθάσ.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ν. Έμ. Αβάτοσ.
ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Χατζηλία, Θεοδόρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατωμαντή, Π. Σάββασ, Καλλιόπη Χατζηλία, Μόσχα: Α. Δαπόντεσ. Μαρίκα Α. Κοψ.

ΧΑΛΚΙΔΑΟΣ: Τ. Π. Θαρουνιάτησ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων τών άνωτέρω τών άνόματα έτέθησαν εις την Κληρονομία και έληφθησαν οί έξής δύο: ΜΙΝΑ Α. ΚΕΡΚΕΝΤΖΕ: έν Λαυρείο και ΣΠΥΡΙΑΩΝ ΜΑΡΑΣ έν Πειραιει, οί όποιοι ένεργόγραψαν διά τρείσ μήνασ από 1 Νοεμβρίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 8 (οί έξής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρόσ όρ. 1 έκαστοσ και ταχυδρομικώς όρ. 1,10 δια τό Έσωτερικόν, και όρ. 1,30 δια τό Έξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οί έξής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρόσ όρ. 2,50 έκαστοσ.

(Οί Τόμοι της Α' Περιοδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος εξηνηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)
Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ών έκαστοσ τιμάται: "Αδετοσ, όρ. 3—Χρυσόδ. όρ. 6. Δια τας έπαρχ. άδετοσ: 3,50, χρυσόσ 6,50. Δια τό έξωτερ. " 4.— " 7.—

Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστοσ τιμάται ελεύθεροσ ταχ. τελών: "Αδετοσ όρ. 7—Χρυσόδετοσ όρ. 10.

Τόμοι 10: τών έτών 1906 έωσ 1915, ών έκαστοσ τιμάται: "Αδετοσ όρ. 8—Χρυσόδετοσ όρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Έργοσ της Παιδείασ όσ τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεισ παρασχόν εις την χώραν ήμών όπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικοϋ Πατριαρχείοσ Κωνσταντινουπόλεωσ, όσ άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούσ παιδάσ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά τών Πρακτώρων Έσωτερ. Λ. 10. Έξωτερ. Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
Έσωτερικόν Έτησίαν όρ. 8.— Έξαμηνιοσ 4,50 Τριμηνιοσ 2,50	Έξωτερικόν Έτησίαν όρ. 10.— Έξαμηνιοσ 5,50 Τριμηνιοσ 3,—		
ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνόσ.		ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Περίοδος Β'—Τόμοσ 23ος		ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδοσ Εθνηκίδου όρ. 38, παρὰ το Βαρθάκειον
Έν Αθήναισ, 5 Νοεμβρίου 1916		Έτοσ 38ον.—Άριθ. 49	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ένώ περιμένει έτσι, ό Άγκλασ άκούει έξαφνα ένα έλαφρό κρότο επάνω από τό κεφάλι του κι' αισθάνεται στο πρόσωπό του την έπαφή ένόσ σχοινοϋ. Ό κακούργοσ δέν κινείται, γιατί κατ' άρχην άποφύγει κάθε άσκοπο κίνημα. Έθέλει πρώτα να ιδη από τί προέρχεται εκείνοσ ό κρότοσ. Ίσωσ είνε ό άέρασ, που σπώνει τό καραβόπανο, με τό όποιον είνε σκεπασμένη ή βάρκα.

Τη στιγμή εκείνη, βγαίνει από τά σύννεφα τό φεγγάρι κι' ό Άγκλασ, που είχε σηκώση μόνο τό κεφάλι του, μένει σαν άπληθωμένοσ.

Από πάνω του, σέ άπόστασι ένόσ σχεδόν μέτρου, βλέπει, διακρίνει καθαρά τό πρόσωπο του Έρρίκου, που προβάλλει από τό άλλο πλευρό της βάρκασ και τόν κυττάζει σκυμμένο...

Τό φάντασμα, —γιατί του φαίνεται σά φάντασμα, —παγώνει στην άρχη τόν κακούργο από φόβη και τρόμο. Κάνει να φωνάξη, —άλλά κατιέται και συλλογίζεται: "Ενα φάντασμα, μια όπτασία, τί κάνο μπορεί να του κάνη; Ό Έρρίκοσ είνε νεκρόσ κι' ό Άγκλασ ξέρει καλά ότι οί νεκροί δέν ανασταίνονται. Μήπωσ δέν τόν είδε με τά μάτια του, άψυχο, ξαπλωμένο στο κρεβάτι της Λευκήσ Οικίασ;..

Αδιάφορο!
Η όπτασία έκείνη έτάραξε τόν Άγκλασ και θέλει τώρα νάλλάξη θέσι, να περάση από τό άλλο μέρος της σκάλασ.

Έξαφνα όμως αισθάνεται τό σχοινί να τυλίγεται γύρω στο λαιμό του και να τόν πνίγη. Κάνει να φωνάξη, αλλά δέν μπορεί. Μαντεύει, ότι τόν δένουν γερά στη βάρκα. Κάνει να πιάση τό σχοινί, που τόν πνίγει, να ελευθερώτη τό λαιμό του, αλλά δέν προφθάνει. Δεύτερο σχοινί τυλίγεται τώρα στα χέρια του. "Ενα έλαφρό παιδικό σώμα πετιέται από τη βάρκα κι' ό Άγκλασ μένει άφωνοσ κι' άκίνητοσ μπροστά 'ε έκείνον που έξακολούθει να τόν δένη, γιατί είνε...ναί, είνε ό Έρρίκοσ, ό κουνιάδοσ του, αυτόσ που τόν ένόμιζε πεθαμένο!..

Κ' ένώ ό κακούργοσ λυποθυμεί από τόν τρόμο του, —γιατί αυτή τη φορά φο-

«Μπαμπά! τί μου υποσχεθήκατε;...»
— Νά τοσ! είπε. Δέν είν αυτόσ; Σκύψετε! κυττάξτε τον καλά!..

Ό κτηματίας έσκυψε κάτω και με άπότομο κίνημα, γυρίζων κατ' αυτόν τό κεφάλι του Άγκλασ, άνεγνώρισε τόν έχθρό του.

— Αλήθεια! έφώναξε έκπληκτοσ. Αυτόσ είνε!

Και χωρίς να χάση στιγμή, ό κολοσσόσ άρπάξε στα δυνατά του χέρια τόν αδελφό της Κολέττασ και τόν 'κουβάλησε σά λάφυρο στην καμπίνα του, ένώ ό Έρρίκοσ άκλουθοϋσε.

Την στιγμή που ό κτηματίας έπροτάωνε τό σώμα στούσ ώμοουσ του, ό Έρρίκοσ άκουσε κάτι τί να πέφτη κάτω και τό είδε να γυαλίξη στο πάτωμα. Τό σήλωσε μηχανικώς και τό έβαλε στην τσέπη του. "Ητο ή σύριγγα με τό ναρκωτικό, που ό Άγκλασ δέν είχε προφθάση να τη μεταχειρισθή.

Όταν ό Άλβαράδο άφισε τό σώμα του κακούργου, λιποθυμισμένο άκόμη,

Σ' ό μού έπίδάλησ τούσ όρουσ σου, κακούργο;... (Σελ. 391, στ. α')

στο πάτωμα της καμπίνας, ἐπρόσταξε τὸν Ἐρρίκο μὲ φωνὴ δυνατὴ:

— Ἐμπα σὺ μέγα!

Ἐπειτα κλείδωσε τὴν πόρτα κ' ἐπέσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, λέγων:

— Τώρα εἶνε πιασμένος γιὰ καλὰ!

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρρίκος. Εἶχα ὀρκισθῆ νὰ τὸν ξαναβρῶ. Μέρα-νύχτα ἐψάχνα καὶ παραμόνευα ἔς ὅλο τὸ πλοῖο. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ τὸ κατάφερα.

— Μπράβο, μικρὲ! ἐφώνησε τότε ὁ Ἀλβαράδο, ἀνοίγων τὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ σφιξῆ μ' ἐνθουσιασμὸ τὸν Ἐρρίκο. Εἶσαι ἐκτακτὸ παιδί! Σὲ υἱοθετῶ καὶ σένα, γιατί σου ἀξίζει. Τί ὑπομονή! τί θάρρος!..

— Ἄ, δὲν ἐκοίτασα καὶ πολὺ, εἶπε μὲ μετριοφροσύνη ὁ μικρὸς Δαλλινύ. Τὸν ἐπίασε τέτοιος φόβος, ἅμα μὲ εἶδε ἀξάφνα, ἐκεῖ ποὺ μὲ νόμιζε πεθαμένο, ὥστε λιποθύμησε ἀμέσως. Δὲν ἐχρειάσθηκε οὔτε νὰ σφιξῶ καλὰ-καλὰ τὸ σχοινί μου.

Ἐκείνη τῆ στιγμῇ, ὁ Ἀγκλὰς κουνήθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια του, ἀνεκάθησε στὸ πάτωμα κ' ἐφίθουσε:

— Ποῦ εἶμαι;

— Θὰ τὸ μάθης ἀμέσως, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Βραζιλιανός.

Κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ τὸ βάλς τῆς «Εὐθυμῆς Χήρας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἐνα παράξενο δικαστήριο

Ἡ ὥρα ἦταν δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Ἀλβαράδο ὅμως ἐκρίνε κ' ἀπεφάσισε νὰ δικάσῃ ἀμέσως τὸν κακοῦρο. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ παράξενη νυκτερινὴ δίκη, χρειάσθηκε καὶ κάποια σκηνοθεσία.

Δικασταὶ θὰ ἦταν ὁ Ἀλβαράδο καὶ ὁ Ἐρρίκος. Ἐκάθησαν λοιπὸν καὶ οἱ δυὸ μπροστὰ εἰς ἕνα τραπέζι, ὅπου εἶχαν παρατάξῃ τὰ «πειστήρια τοῦ ἐκκλημάτος»: τὴ σύριγγα ποὺ εἶχε βρῆ ὁ μικρός, τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ χαρτιά ποὺ βρέθηκαν εἰς τὸς ποσάκια τοῦ Ἀγκλὰς.

Ὁ Γάμ, ποὺ τὸν ἐξύπνισε ὁ κύριός του, θὰ ἔκανε τὸν κλητῆρα καὶ τὸν χωροφύλακα. Χαρούμενος ποὺ ξαναβρέθηκε ὁ «ἄνθρωπος του», ὁ μαῦρος πῆγε καὶ στάθηκε δίπλα του, ὀρκιζόμενος ὅτι θὰ προτιμῶσε νὰ τὸν σκοτώσουν, παρά νὰ τὸν ἀφίσῃ πάλι νὰ τοῦ φύγῃ.

Ὁ κατηγορούμενος ἐκάθησε κ' αὐτὸς εἰς ἕνα χαμηλὸ σκαμνί (*), ἀντίκρου στὸ τραπέζι. Τὸ πελιδνὸ πρόσωπό του ἐφωτίζετο ὅλο ἀπὸ τοὺς ἠλεκτρικοὺς γλόμπους, ποὺ ὁ Ἀλβαράδο εἶχε ἀνάψῃ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 382.

παντοῦ, γιὰ νὰ δώσῃ πρὸς πολλὴ ἐπισημότητα στὴν τελετῇ.

Κ' ἐπιτέλους ἄρχισε «ἡ συνεδρίασις».

— Ὁνομάζεσθε Εὐτύχιος Ἀγκλὰς, εἶπε μὲ στόμφο ὁ πρόεδρος, καὶ κατηγορεῖσθε γιὰ τὰ ἐξῆς τρία ἐγκλήματα: Πρῶτον, ἐκλέψατε ἕνα ἑκατομμύριον ἀπὸ τὴν Πιστωτικὴν Τράπεζα τοῦ Παρισιοῦ. Δεύτερον, ἀντικαταστήσατε στὸ Θέατρο τῆς Ὀστάνδης ἕνα ἀδικο ρεβόλβερ μὲ γεμάτο, γιὰ νὰ σκοτωθῆ ὁ ἐδῶ παρὼν Ἐρρίκος Σωμῶ. Καὶ τρίτον, ἐδωροδοκίσατε τὸν γιατρὸν Περὲξ, διευθυντὴ τοῦ φρενοκομείου στὴν Πετροῦπολι, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἴδιον Ἐρρίκον Σωμῶ, ἐπειδὴ εἶχε μαντεύτῃ τὰ κακούργημάτα σας καὶ ἤθελε νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴ τοῦ πατέρα του. Τί ἀπολογεῖσθε στὴν τριπλῇ αὐτῇ κατηγορίᾳ;

Ὁ Ἀγκλὰς δὲν ἐσπευδε νὰ ἀποκριθῇ. Ἐσυλλογίζετο, ὅτι ἐνίκηθη ἀπὸ ἕνα παιδάριο, αὐτὸς ποὺ κατώρθωσε ὡς τώρα νὰ γελᾷ τὸς ὅλους μεγάλους, καὶ ὅτι εὐρίσκειτο ὁλοένα στὴν ἐξουσία αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ὡς πρὸ ὀλίγου ἦταν βέβαιος,

«ἔλειψε νὰ θυμώσῃ τὸν Βραζιλιανό, ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ νύσῃ τοῦ Τάμ, «γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ» κρατήθηκε ὅμως κ' ἐξακολούθησε:

— Συχαίστε καὶ τὸ γαλλικὸ δικαστήριο ποὺ ζητεῖτε, θὰ τὸ ἔχετε. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο οἶς συνέλαβα στὸ Νικητεροῦ καὶ σὰς πηγαίνω τώρα στὴ Γαλλία.

— Τότε λοιπὸν, ὑπέλαβε ὁ Ἀγκλὰς, ἀξίστε με ἡσυχο ὡς ποῦ νὰ μὲ παραδώσῃτε στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης... ἂν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ τὸ κάμετε.

Ὁ Ἀλβαράδο ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μά, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπε, ἀκριβῶς γιὰ νὰ λάβω τῆς ἀποδείξεις ποὺ χρειάζονται καὶ νὰ σὰς στείλω στὰ γαλλικὰ δικαστήρια, κάνω αὐτὴ τὴν ἀνάκρισι ποὺ σὰς δωσαρεστέ! Λάβετε λοιπὸν τὴν καλωσύνη, νὰ τὴ συντομεύσετε.

— Ἐττω! ἄς τελειώνουμε. Τί ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε;

— Πῶς ἐκάματε τὴν κλοπὴ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ὁ κακοῦργος σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν τὴν ἔκαμα ἐγὼ, εἶπε, κ' ἀπορῶ πῶς μὲ κατηγορεῖτε. Γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἐγείνε μεγάλη ἀνάκρισι καὶ δίκη στὸ κακούργοδικεῖο, ποὺ ἐτελείωτε μὲ τὴν καταδίκη ἑνὸς ἄλλου.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ.

— Σιωπῇ, ψεύτη! ἐφώνησε μὲ ἀνανάκτησι: ἔξερεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ δυστυχημένος ὁ πατέρας μου δὲν εἶνε ἐνοχος, ἀφοῦ σὺ, μόνος σου, ἐκλεψες τὸ ἑκατομμύριον.

— Εὐκόλο νὰ τὸ λές, ἀλλὰ δύσκολο νὰ τὸ ἀποδείξῃς, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλὰς. Σὲ τί στηρίζεσθε, ποὺ ζητεῖτε τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης;

Ὁ Ἀλβαράδο, ποὺ ἐντωμεταξὺ ἐξεφύλλιζε τὰ χαρτιά, ποὺ εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι τοῦ Ἀγκλὰς, ξεχώρισε ἄξαφνα ἕνα, τοῦ τὸ ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί σημαίνουν αὐτοὶ τρεῖς ἀριθμοὶ καὶ αὐτὲς ἡ δόσεις; ... «Γιὰ ὕπνο μιάς ὥρας, δύο χιλιεστὰ τοῦ χιλιογράμμου» γιὰ ὕπνο δύο ὥρων, τρία. Γιὰ θάνατο, πέντε». Τί εἶνε αὐτὸ;

— Εἶνε ἰατρικὴ συνταγῇ.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ γιὰ νὰ ἐκτελέσετε τὴ συνταγῇ τοῦ γιατροῦ σας, τριγυρίζετε νύκτα ὥρα στὸ κατάστρωμα μ' αὐτὴ τὴ σύριγγα στὸ χέρι; Ἐ; τί γυρεύατε νὰ κάμετε μ' αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο;

Ὁ Ἀγκλὰς, ἀκόμα πρὸς γλωμῶς, δὲν ἀποκρίθηκε εἰς αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Νὰ σὰς τὸ πῶ ἐγὼ, ἐξακολούθησε ὁ Βραζιλιανός. Θέλατε νὰ τρυπήσατε

μ' αὐτὴ τὴ σύριγγα κάποιον, γιὰ νὰ τοῦ πρόξενήσατε ὕπνο μιάς ἢ δύο ὥρων, καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ ἦταν βέβαια ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς ἢ ὁ τιμονιέρης, ποὺ θὰ τὸν ἀποκοιμίζατε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰλλάξετε τὸ δρόμο τοῦ πλοίου.

Ἀπὸ τὴν ταραχῇ, ἀπὸ τὴν ἀμνηχανία τοῦ Ἀγκλὰς, ὁ Ἀλβαράδο ἐνόησε, ὅτι καλὰ εἶχε μαντεύσῃ. Καὶ δείχνων ἐν ἄλλο χαρτί εἰς τὸν κακοῦργο, ἐξακολούθησε:

— Ἀκόμα ἕνα ἐγκλημα στὰ τόσα ἄλλα... Εἶνε ἡ ληξιαρχικὴ πράξις τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Ἐρρίκου.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Ἀγκλὰς. Μοῦ ἐγραψαν, ὅτι ὁ γυναικάδελφός μου ἀπέβιασε εἰς τὸ φρενοκομεῖο καὶ εἶχα πάῃ ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσω.

Ὁ Ἐρρίκος ἐγέλασε δυνατὰ καί, ἀκράτητος, ἐφώνησε:

— Ὡραὶ τὰ κατάφερες, μὰ τὸ ναί! Δὲν τὸ κατάλαβες λοιπὸν, βλάκα, ὅτι σὲ καροιδέψαμε μιὰ χαρὰ καὶ ὅτι ἐχομε ὅλες τῆς ἀποδείξεις τῆς συννοχῆς σου μὲ τὸν γιατρὸ Περὲξ;

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ Ἀγκλὰς εἶδε ὅτι ἦταν πιασμένος ἀπ' ὅλες τῆς μεριῆς.

Στὴ Γαλλία, στὸ βαπόρι, στὴ Βραζιλία, παντοῦ εὐρίσκειτο τυλιγμένος μὲς εἰς τὰ ἐγκλημάτα του κ' αἰσθάνετο τὸ δίκτυ αὐτὸ νὰ τὸν σφίγγῃ ὀλοένα περισσότερο.

Ἦταν χαμένος ὀλοτέλα!

— Ἐμπρός, εἶπε, ἄς τελειώνουμε. Τί ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ ἐμέ;

— Τελοπάντων! ἐφώνησε θριαμβευτικὰ ὁ Ἀλβαράδο. Ἀρχίσεις νὰ γίνεσαι λογικὸς καὶ μπορεῖ νὰ συνεννοηθῶμε. Λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦμε ἀπὸ σένα, εἶνε ἡ ὁμολογία τῆς κλοπῆς τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ Ἀγκλὰς ἐσέκθη μιὰ στιγμῇ καὶ ρώτησε:

— Κι' ἂν τὸ ἐδεχοῦμαι, τί θὰ μοῦ δίδετε εἰς ἀντάλλαγμα;

— Τὴν ἐλευθερίαν.

— Καλὴ κ' ἡ ἐλευθερία, δὲν λέγω..., ἀλλὰ δὲν ἄρκει.

— Τί ἄλλο θέλεις;

— Ἴδου. Σεῖς τώρα χρειάζεσθε μιὰ ἀπόδειξι, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης Σωμῶ. Δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν τὴν ἀπόδειξι αὐτὴ ἐγὼ σὰς τὴν δίνω, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνία νὰ μὲ ἀφίσῃ ἐλευθερὸ ὁ κ'. Ἀλβαράδο νὰ ζῆσθαι στὴ Βραζιλία καὶ νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ πιά εἰς τὸν τόπο του.

— Ὅχι δά! ἐφώνησε παράφορα ὁ Βραζιλιανός, ἐφορμῶν κατὰ τοῦ Ἀγκλὰς, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν ψακίσῃ φαντάστηκες λοιπὸν, ὅτι σὺ θὰ μοῦ ἐπιβάλλῃς τοὺς ὄρους σου, κακοῦργε; φαντάστηκες ὅτι θὰ σάρίσω ἐγὼ τὴν πατρίδα μου, δίπλα στὸ σπίτι μου, νὰ χαρῆς ἡσυχὰ τὴν παρουσία ποὺ ἐκλεψες; ... Ἀκούς ἐκεῖ! Μὴ θέλεις κηδῶνα νὰ σοῦ βγάξω τὸ κα-

πέλλο, ὅταν θὰ σὲ συναντῶ εἰς τὸν περιπατο, εἰς τὸ Ρίε, καὶ νὰ σὲ προσκαλῶ στὰ γεύματά μου;

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΝΕΡΟΜΥΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΘΕΤΩ, ὅτι λίγοι ἀπὸ σὰς θὰ ἐτύχε νὰ μποῦν ποτὲ εἰς ἕνα νερόμυλο, γιὰτί κ' ἐγὼ, ποὺ εἶμαι τόσος γρονθῶν ἄνθρωπος, πρῶτη φορὰ ἔλαβα αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν τὴν περασμένη Κυριακῇ. Μὲ μερικοὺς φίλους, καὶ ὕστερ' ἀπὸ μακρινή, ἀλλὰ πολὺ εὐχάριστη πεζοπορία, — γιὰτί κ' ἡ ἡμέρα ἦταν θαυμασιά, κ' ἡ συντροφία διασκεδαστικῇ, — βρέθηκα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, εἰς ἕνα νερόμυλο τῶν περὶχωρῶν, καὶ ἀκριβῶς εἰς ἐκεῖνον ποὺ εἶνε στὰ μιτὰ σχεδὸν τοῦ δρόμου τοῦ Μενιδιοῦ καὶ λέγεται «μύλος τοῦ Κουντούπη». Ἐκεῖ ὅπου ὁ δρόμος κάνει ἀριστερὰ μιὰ ἀπότομη στροφή, σχηματίζεται δεξιὰ σὰ μιὰ πλατεῖα. Στὸ βάθος αὐτῆς τῆς πλατείας, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ, παλιὸ σπίτι, χωριάτικο, καὶ δίπλα τὸν ἕνα ἄλλο χαμηλότερο. Στὸ πρῶτο κατοικεῖ ὁ μυλωνᾶς μὲ τὴν οἰκογένειάν του. Τὸ δεύτερον εἶνε ὁ νερόμυλος.

Δίπλα του τρέχει τὸ γάργαρα νερὸ, τὸ «μυλόρεμμα», ποὺ κινεῖ τὴν μυλόπετρα αὐτοῦ τοῦ μύλου, καθὼς καὶ μερικῶν ἄλλων, ποὺ βρίσκονται πάρα πάνω ἢ πάρα κάτω. Τὸ μυλόρεμμα, μπροστὰ στὸ μῶλο, τὸ πλάϊ τῆς πλατείας, σχηματίζει σὰ μιὰ λιμνοῦλα, ὅπου κολυμπᾷ ὀλοκληρὸς στόλος... ἀπὸ κάτασπρες πάπιες. Πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου εἶνε ψηλῶματα, τὸ ἴδιο μυλόρεμμα σχηματίζει δυὸ τρεῖς μικροὺς, ἀλλὰ πολὺ ὄρμητικούς καὶ βροντεροὺς καταρράκτες. Κάνουν τόσον κρότο, ὥστε δὲν μποροῦσαμε νὰ μιλοῦμε ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἀπὸ ἀπόστασι λίγων βημάτων! Καὶ αὐτὸ τὸ «ξεκούφωμα» ἐδυνάμωνε ἀπὸ τὴν «αιολικὴν ἄρπα» μιᾶς ὑπερψήλης λεύκας, ποὺ ἡ θεοράτη κορφή της, στρογγυλὴ καὶ κομψὴ σὰ μπουκέτο, ἐπαίξε ἀκατάπαυστα μὲ τὸν ἄερα ποὺ φυσοῦσε κει-πάνω—γιὰτί κάτω ἦταν σχεδὸν νηυσμία,—κί' ἀντηχοῦσε σὰν ὀλοκληρὸ δάσος.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ἡ λεύκα ποὺ εἶχε θεριέψῃ εἰς ἐκείνη τὴν περιοχῇ.

«Ὅλα τὰ δέντρα, κί' ὅλοι οἱ θάμνοι, κί'

ὅλα τὰ χόρτα, εἶχαν τὴν εὐτυχία τῶν φυτῶν «τῶν παρα τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων», ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή. «Ὅλα, ἀπὸ τὰ πλατάνια ὡς τὰ καλάμια, ἦταν θεριεμένα. Καὶ τὸ πολυτρίχι, στῆς πλαγιῆς τῶν ὑψωμάτων, ἀπάνω ἀπὸ τὸ μυλόρεμμα, ἐτρημάτιζε ἕνα πυκνὸ, καταπράσινο κί' ὀλόδροσο χαλί,—ἐν ἀπεραντο χαλί, ποὺ λὲς καὶ τῶχαν καρφωμένο ἢ Νεράιδες στοὺς τοίχους τοῦ παλατιοῦ των. Λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἀττικὴ εἶνε ξηρὴ καὶ γυμνή. Λοιπὸν σὰς βεβαίω, ὅτι ἐκεῖνο τὸ μέρος... δὲν ἦταν Ἀττικῇ. Παντοῦ νερὰ, δένδρα καὶ πρασινάδα. Κί' ὀρομαντικὸς νερόμυλος, ποὺ τὸν ἐκάμαμε στήθια τῆς ἐκδρομῆς μας; ἦταν στήν πρὸ δροσερῇ, στήν πρὸ πράσινῃ, στήν πρὸ παραδεισιακῇ τοποθεσίᾳ τῆς περιοχῆς. Κρίμα μόνο ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ κανένα μαγαζί, κανένα ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ καθήσουμε νὰ φαῖμε. Ὁ φιλόξενος μυλωνᾶς δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ μᾶς δώσῃ παρὰ ἕνα καφέ, ποὺ τὸν ἤπιαμε στήν πλατεῖα, κάτω ἀπὸ τὴ λεύκα, καθισμένοι ἄλλοι σὲ καρέκλα, καὶ ἄλλοι σὲ κάσες τοῦ πετρελαίου...

Ἐντωμεταξὺ, ὁ Μπόμπης, ὁ κυνηγετικὸς σκύλος ἑνὸς συντρόφου μας, ἔκανε τὸ μπάνιο του στὴ λιμνοῦλα. Ἐπρεπε νὰ βλέπατε τῆς πάπιες, πῶς ἔκμααν, ὅταν εἶδαν ἄξαφνα ἐκεῖνο τὸ σκύλαρο στὸ νερὸ, κοντὰ τους! Συσσωματώθηκαν εὐθύς, τραβήχτηκαν μὲ φόβο, ὅλες μαζί, καὶ σχηματίσαν πάρα-κάτω ἕνα κύκλον, ποὺ ἐμοιάζε μὲ... πολεμικὸ συμβούλιον. Τὰ πᾶ! πᾶ! ποὺ ἀφικαν βιαστικὰ καὶ ἀνήσυχτα, ἐσημαίναν: «Ἄν αὐτὸς ὁ κύριος εἰς κάμῃ τώρα κατὰ δώθενα, τί ποιήσῃ ἐμεῖς;» Εὐτυχῶς ὁ σκύλος, γυμνασμένος νὰ μὴ πειράζῃ τὰ κατοικίδια, δὲν καταδέχθηκε οὔτε νὰ τῆς κυττάξῃ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας, ἀνοίξε ὕστερα τὴν πορτοῦλα τοῦ μύλου καὶ μοῦ φώνησε: «Ἐλα νὰ ἰδῆς!» Μπήκα κ' εἶδα ἐκεῖνο ποὺ πρῶτη φορὰ ἐβλεπα στὴ ζωὴ μου: τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς νερόμυλου. Ἦταν Κυριακῇ κ' ἡ μυλόπετρα δὲν ἐγύριζε. Ἀλλ' αὐτὸ ἐμεγάλωνε τὸ μυστήριον ποὺ ἐβασίλευε μέσα στὸ μισοσκότεινον, τὸ σιωπηλὸ καὶ ὑγρὸ σὰν ὑπόγειον ἐκεῖνο ἐργαστήριον, μὲ τὰ γυμνά πατάρια τῆς σκεπῆς, μὲ τὰ σακούλια ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ μὲ τὴν μυρωδιὰ τοῦ σταριοῦ. Δίχον ἔχει ὁ λαός, ποὺ ὅλα τὰ ξωτικὰ τῆς μυθολογίας του, νεροκῶραδες, καλλικατζάρους καὶ παῖσι λέωντας, τὰ τοποθετεῖ συνήθως στοὺς νερόμυλους. Τὸ ἐσωτερικὸν τους εἶνε τόσο ὑποβλητικόν! Ὁ μυλωνᾶς, ὅταν μπαίνη τὴ νύκτα μὲ τὸ φανάρι, βλέπει ἐκεῖ μέσα ἕνα σωρὸ φαντάσματα. Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ κί' ἐγὼ, ἡμέτερα, μὲ ἤλιο, λίγο ἔλειψε νὰ ἰδῶ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Δυστυχώς, με όλην την επιμονήν και την υπομονήν, δεν κατόρθωνε να μαντεύσει τί έκαμαν εις τὸ υπόγειον εκείνο εργοστάσιον. Το μόνον πράγμα ποῦ εννοούσεν, ήτον ότι ή εργασία ήτο παράνομος, αθέμιτος, άφοῦ, διὰ τὴν κάμνουν οί άνθρωποι εκείνοι, ήσαν υποχρεωμένοι νὰ κρύπτονται εις τὰ βόθρῳ τῆς γῆς.

Απογοητευμένος, άηληπισμένος, ότι δεν ήμπορούσε νάνακαλύψῃ τίποτε, ήτοι μάζετο νὰ φύγῃ.

Αλλά τὴν στιγμήν άκριβῶς εκείνην, είδεν ἕνα πρᾶγμα στυλινόν, τὸ ὁποῖον έπεσεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας καταφέρετο ὁ σφυροκόπος κ' έκυλίσθη εἰς τὸ δάπεδον μέχρι τῶν ποδῶν του.

Ὁ Τώνης, βέβαιος, ότι αὐτὸ τὸ πραγματικὸν θὰ τῷ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον εἰς μάτην εἰζήτει τόσῃν ὥραν, έσκυφεν άμέσως καὶ ήρχισε νὰ φάχνῃ ψηλαφητῶ.

Αλλ' εἰς μάτην τὰ δάκτυλά του έψηλάφησαν παντοῦ τὰς πλάκας τοῦ διαδρόμου. Πουθενά δεν έπιασαν τίποτε.

Ἡ κοπιώδης αὐτῆ έρευνα διήρκεσε σχεδὸν δέκα λεπτά. Άλλος, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Τώνη, θὰ τὴν εγκατέλειπεν.

Ὁ Τώνης ὅμως, έννοῶν, ότι ἀπὸ αὐτὴν πλέον εἰρητιχῶς ἢ ἀνακάλυψις ποῦ θὰ έκαμνεν, επέμεινε. Καὶ μετ' ὀλίγον, τὰ δάκτυλά του συνήντησαν ἕν στρογγυλὸν τεμάχιον μετάλλου, τὸ ὁποῖον δεν ήτο παρά ἕνα μικρὸν νόμισμα.

Υπὸ τὸ ἀμφίβολον φῶς, τὸ ὁποῖον έφθάνεν ὡς ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἑστίαν, τὸ εἰζήτησεν άμέσως καὶ μῶστις είδε τί ήτο, μετὰ βίας συνεκράτησε μίαν κραυγὴν έντρομόνυ έκπλήξεως.

Τὸ πρᾶγμα ποῦ έκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια του, ήτο νόμισμα χρυσοῦν, εἰκοσόφρακτον γαλλικόν, με τὴν ἀνάγλυφον εἰκόνα τῆς Δημοκρατίας. Ἡ μηχανή, φαίνεται, δεν τὸ εἶχε κόψῃ καλά καὶ εἰς τὸ άκρον ήτο ὀλίγον χαλασμένον. Ἡ κόψις του ὅμως, καθαρωτάτῃ εἰς ἕνα

«Ἡ κοπιώδης αὐτῆ έρευνα...» (Σελ. 392, στ. α').

μέρος, έμαρτύρει διὰ τῆς λευκότητός της, ότι μόνον κατ' ἐπίφασιν τὸ νόμισμα εκείνο ήτο χρυσοῦν. Πραγματικῶς ήτο άργυροῦν, ἢ νικέλινον, περιενδεδυμένον ἀπλῶς με λεπτὸν στρώμα τοῦ πολυτίμου μετάλλου. Κατὰ συνέπειαν ήτο νόμισμα κίβδηλον.

Τότε, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Τώνη έγεινεν ὡς άστραπή, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὁποίας ένόησε τὰ πάντα.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις Ἰβανῶφ ήτον ὁ άρχηγὸς μιᾶς σπείρας κίβδηλοποιῶν, ὁ δὲ Κόκκινος Πύργος ήτο τὸ άσυλον, τὸ κρυφύγετον αὐτῆς τῆς συμμορίας, ἢ ὁποία, μακρὰν πάσης ὑπονοίας καὶ έρεύνης, έπεδίδετο εἰς τὴν παράνομον, τὴν έγκληματικὴν βιομηχανίαν της.

«Νὰ σταματήσῃ ἡ εργασία!...» (Σελ. 392, στ. γ').

Αὐτὸ λοιπὸν ήτο τὸ μυστικόν τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ πρίγκηπος, τῆς μυθώδους εκείνης περιουσίας, ἢ ὁποία τῷ επέτρεπε νάψηρᾷ καὶ νάποτολμᾷ τὰ πάντα, νὰ έχη δὲ καὶ τὴν θαυμασίαν εκείνην θαλαμηγόν, έξωπλισμένην κ' έφωδιασμένην με ὅλας τὰς τελειοποιήσεις τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, τὸ διφυὲς πλοῖον, τὸ ὁποῖον, εἰς ἕν νεῦμα τὸν κυρίου του, μετεβάλλετο αὐτοστιγμεί εἰς τέλειον ὑποβρύχιον.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ήτο κίβδηλοποιὸς καὶ τὰ χρήματα ποῦ εἶχεν άμέτρητα, άφοῦ τὰ κατασκεύαζεν ὁ ίδιος, τῷ εἰς σφάλιζαν τὴν άτιμωρησίαν ὄλων του τῶν έγκλημάτων!

«Τί κακοῦργος!» εἰφώναζεν ἀπὸ μέσα του ὁ Τώνης, συλλογισθεῖς, ότι ήτο αἰχμάλωτος τέτοιου ἀνθρώπου.

Καὶ γνωρίζων τῶρα εκείνο, ποῦ ἤ-

θελε νὰ μάθῃ, ήτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Αλλά, τὴν ίδίαν στιγμήν, μία θύρα, τὴν ὁποίαν δεν εἶχε παρατηρήσῃ ὡς τῶρα, ήνοιχθη εἰς μίαν άκρὰν τοῦ μυστηριώδους εργοστασίου καὶ εἰς τὸ άνοιγμὰ της παρουσιάσθη ἕνας ἀνθρωπος.

Ἦτο ὁ πρίγκηψ Βόρις.

Ὁ Τώνης έμεινε καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

Οἱ εργάται, βλέποντες εἰσερχόμενον τὸν κύριον των, διέκοψαν άμέσως τὴν εργασίαν.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις κατῆλθε τότε τὰς ὀλίγας βαθμίδας, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον ἔμπροσθεν τῆς μυστικῆς θύρας, καὶ φθᾶσας εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, διέταξε:

— Νὰ σταματήσῃ ἡ εργασία!

Οἱ ἀνθρωποὶ του τὸν εκύτταζαν έκπληκτοί. Τί έννοούσε!..

— Νὰ σταματήσῃ άμέσως! ἐπανάθεν ὁ πρίγκηψ εἰς τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον άντιλογίαν.

Καὶ έδειξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του τὴν θύραν.

— Φύγετε ὅλοι! ἐπρόσθεσε μετ' ὀλίγον.

Ἐκείνοι, ὑποκύπτοντες εἰς τὴν άπρόοπτον αὐτὴν διαταγὴν, εἰζῆλθον ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ άλλου ἀπὸ τὴν αἰθουσαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν έξοδον τοῦ υπογείου, διὰ τοῦ διαδρόμου εκείνου, ὅπου ὁ Τώνης, νεκρὸς μᾶλλον παρά ζωντανός, έξηκολούθει νὰ κρύπτεται καὶ νὰ ζαρώνη εἰς τὴν σκιάν, διὰ νὰ μὴ τὸν ίδοῦν.

Εὐτυχῶς δεν τὸν είδε κανεὶς.

Ὅσον διὰ τὸν πρίγκηπα Βόριν, καὶ αὐτὸς έπειτα, μυστηριωδῶς, έφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εἶχεν ἔλθῃ.

Ὁ Τώνης έπερίμενεν ἀκόμη αρκετὴν ὥραν εἰς τὴν ίδίαν θέσιν καὶ, βέβαιος πλέον, ότι δεν θὰ συνήντα κανένα εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ υπογείου, άπεφάσισε τέλος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Φθᾶσας ἐκεῖ, έρρίφθη εἰς τὴν κλίνην του κλαίων.

«Βρίσκομαι στὸ σπῖτι ένός κίβδηλοποιῦ, έσυλλογίζετο διαρκῶς. Αὐτὸς με τρέφει. Τρώγω τὸ ψωμί του. Τί φρίκη! τί φρίκη!»

Διότι ὁ δυστυχῆς Τώνης, ὑπὸ τὴν έντύπωσιν τῆς ἀνακαλύψεως ποῦ εἶχε κάμῃ, δεν ήμπορούσε νὰ γνωρίζῃ, ότι ὁ πρίγκηψ Βόρις, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ιατρός, τὴν ίδίαν εκείνην ἡμέραν, εἶχεν ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ ἀγαπητῆ του Μάρσα ήτο πλέον εκτός κινδύνου, εἶχε λάβῃ τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν, ἀπὸ τύψιν συγχρόνως καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ν' άρίσῃ ὅλας του τὰς ἀτιμίας, καὶ νὰ ξαναγίγῃ τίμιος ἀνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. «Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία δραπέτευον!»

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποίαν εἶκαμε, ὁ Τώνης δεν έκοιμήθη σχεδὸν

διόλου. Διῆλθεν ὄλην τὴν νύκτα άῦπνος, γυρίζων εἰς τὸ στρώμα του καὶ συλλογίζόμενος διαρκῶς τὴν θλιθεράν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο.

Ἡ θέσις αὐτῆ δεν εἶχε βέβαια μεταβληθῆ, ἀλλὰ τῶρα

«Ἐλα, Ναδία... τῆς είπεν ὁ Τώνης: πάμε...»

τὴν ἔδλεπεν εἰς ὄλην της τὴν φρικώδη πραγματικότητά καὶ τὴν εφρατάζετο ἀκόμη φοβερωτέρων.

Ὁ Τώνης, τῶνόντι, χρηστὸν καὶ τίμιον παιδί, καθ' ὄλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, δεν ήμπορούσε νάνέχεται πλησίον του, παρ' ἀνθρώπους χρηστὸς καὶ τίμιος ὡς αὐτόν.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, τὸν ὁποῖον, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, προσεπάθει νὰ δικαιολογήσῃ καὶ, τρόπον τινά, νὰ τὸν έξιλιώσῃ εἰς τὴν καρδίαν του, έξ αἰτίας τῆς καλωσύνης ποῦ έδειχνεν εἰς τὰ παιδιὰ, εἶχε ξαναγίγῃ ἀποτόμως ὁ ἀπεχθῆς κακοῦργος, ὁ παληᾶνθρωπος, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσῃ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ἐκτοτε, ἡ ιδέα τοῦ νὰ μείνῃ περισσότερο εἰς τὴν έξουσίαν του, εἰς τὴν κατοικίαν του, ήτο διὰ τὸν Τώνην ἀνυπόφορος καὶ τὴν ίδίαν εκείνην νύκτα, άπεφάσισε νὰ δραπετεύσῃ τὴν επομένην, με τὴν ἀγαπητὴν του Ναδίαν.

Ἡ φυγὴ τοῦ εφαινετο ἡ μόνῃ δυνατῇ λύσει, ἢ μόνῃ σωτηρίᾳ. Καὶ ὄλην σχεδὸν τὴν νύκτα, έσυλλογίζετο τοὺς διαφοροὺς τρόπους, με τοὺς ὁποῖους ήμπορούσε νὰ εκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ἐπιτέλους ἡ κούρασις, μετὰ τὰς περιπετειᾶς καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς αξιομνημονεύτου εκείνης ἑσπέρας, τὸν κατέβαλε καὶ ὁ μικρὸς μας φίλος άπεκοιμήθη.

Εἶχεν έξημερώσῃ πρὸ πολλοῦ ὅταν έξύπνησεν.

Κατῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἀλλ' ἡσθάνθη έξαφνα μίαν ἀόριστον ἀδιαθεσίαν. Εἶχε τὴν έντύπωσιν, ότι τὴν νύκτα κατὶ τοῦ συνέθη, ἀλλὰ δεν κατόρθωνε νὰ ένθυμηθῇ καὶ νὰ προσδιορίσῃ τί ήτο ακριβῶς.

Ἐφερε δύο τρεῖς φάσας τὴν χεῖρά εἰς τὸ μέτωπον, προσπαθῶν νὰ συγκεν-

τρώσῃ τὰς ιδέας του. Οὕτω, μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ένθυμηθῆ ἐπιτέλους τὰ συμβάντα τῆς προτεραίας. Τῷ εφάνθησαν ὅμως τόσον παράδοξα καὶ τόσον ἀπίστευτα, ὡστε έχρειάσθη αρκετὴν ἀκόμη ὥραν, διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς πραγματικότητός των.

«— Δεν εἶνε δυνατόν, έσυλλογίζετο. Θὰ τὰ είδα στὸν ὕπνο μου...»

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ λεπτομέρειαι ὄλαι τῷ ἐπανήθησαν εἰς τὴν μνήμην με τόσῃν καθαρότητά, ὡστε ήναγκάσθη τέλος νάναγνωρίσῃ, ότι δεν ὑπῆρξε ὅμμα κανενὸς εφιάλτου.

Ἀλήθεια λοιπόν! ὁ πρίγκηψ Βόρις δεν ήτο μόνον ὁ άρπαξ τῆς μικρᾶς Ναδίας, δηλαδῆ ἕνας ληστῆς, ήτο ἀκόμη κ' ἕνας κίβδηλοποιός!

«Κίβδηλοποιός!» Ὁ Τώνης επανέλαμβανε συγὰ αὐτὴν τὴν λέξιν, ὡς διὰ νὰ πεισθῇ ἀκόμη περισσότερο, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τοῦ νὰ εγκαταλείψῃ με κάθε τρόπον τὴν κατοικίαν τοῦ αὐτιμου εκείνου.

«— Ὡ ναί! άνέκραξεν έξαφνα, έν-

«Ἡ θάλασσα τὴν ὥραν εκείνην έμεινετο...»

θυμηθεῖς τὴν ἀπόφασιν ποῦ εἶχε κάμῃ πρὶν κοιμηθῆ. Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ, σήμερα κηλόαι Θέλω, με κάθε θυσία, νάποσπάσω τὴν ἀγαπητῆ μου μικρῆ Ναδία ἀπὸ τὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ κακοῦργου».

Καὶ ὁ Τώνης ένεδύθη με πυρετώδη σπουδήν, ὡς εἴν ἐπρόκειτο νὰ δραπετεύσῃ τὴν ίδίαν ὥραν. Ἐπειτα εἰζῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, χωρὶς καν νὰ σκεφθῇ, ἀπὸ τὴν βίαν του, νὰ ὑπάγῃ νὰ φιλήσῃ εἰς τὸ κρεββατάκι της τὴν μικρὰν του φίλην, ὅπως έκαμνε κάθε πρωί.

Μολονότι έφυσούσεν ισχυρὸς άνεμος ἀπὸ δυσμῶν, ἢ ἡμέρᾳ έπρομηνύετο έξόγως ὡραία καὶ εἰς τὸ πρωῒνον φῶς, τὸ ὁποῖον περιέβαλλεν ὡς δὲ ἀκτινωτῶ δόξης καὶ τὰ ε-

λάχιστα πρᾶγματα, ὁ Κόκκινος Πύργος, έγειρόμενος ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν βράχων του, έξηκόντιζε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς τέσσαρας πυργίσκους του, οἱ ὅποιοι, με ὅλας τὴν τὰς βλάβας, διετήρουν ἀκόμη αρκετὴν ἐπιβολὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν εκείνην, ὁ Τώνης δεν εἶχε καιρὸν νὰ θαυμάσῃ τὴν παλαιὰν άρχοντικὴν κατοικίαν. Ἐν μόνον εκέπετο: νὰ εὕρῃ τρόπον διὰ νὰ δραπετεύσῃ.

Πρὸς τοῦτο, έπρεπε νὰ ίδῇ εἴαν, μετὰ τῶν βράχων, οἱ ὁποῖοι περιέβαλλον πανταχῶθεν τὸν Κόκκινον Πύργον, ὑπῆρχε καμμία διέξοδος πρὸς τὴν έξοχὴν, ποῦ νὰ μὴ τὴν εἶχε παρατηρήσῃ ὡς τῶρα. Διότι με ὅλους τοὺς περιπάτους, τοὺς ὁποῖους εἶχε κάμῃ ὀλόγυρα τέτοιον πρᾶγμα δεν ένθυμείτο.

Ἦοχισε λοιπὸν νὰ έξερευνᾷ τὴν περιόχην διὰ τῶν στενῶν ἀτραπῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνίρρχοντο καὶ κατήρχοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν λίθινων ὄγκων. Ἀλλ' εἰς μάτην περιεπλανήθη ὄλον τὸ πρωί: καμμίαν διέξοδον δεν ἀνεκάλυψε.

Τὰ εφείπιε εκείνα ὑψῶντο, καθὼς είπομεν, ἐπὶ μικροῦ ὕψηλοῦ ὄροπεδίου, τὸ ὁποῖον περιεβάλλετο ὀλόγυρα ἀπὸ κρημνούς: ὡτε δεν συνεκοινῶνει με τὸν έξω κόσμον, εἰμὴ διὰ τῆς ἀτραποῦ εκείνης, ἢ ὁποία ήρχιζεν ἀπὸ τὸ σπῆλαιον, ὅπου εἶχε προσορμισθῆ ἡ θαλαμηγός.

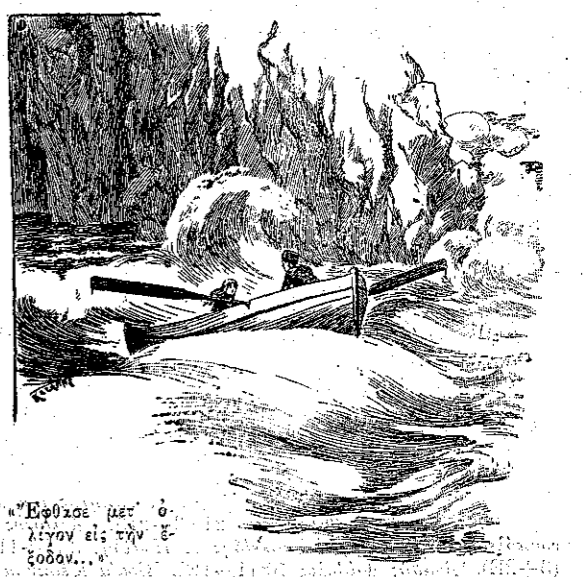
Ὁ Τώνης εκάθησεν ὀηλιπισμένος εἰς ἕνα θράχον. Δεν ὑπῆρχε διέξοδος, — δεν ὑπῆρχε σωτηρία.

Ἐξάφνα ὅμως εσσηκώθη κ' έξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

«Τί ἀνόητος ποῦ είμαι! έσυλλογίσθη. Ἄλλῶ διὰ νὰ

φύγω ἀπὸ ἐδῶ, έχω τρόπο!..»

(*Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν έξοδον...»

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επίθυμούν νάνταλλά-
ζουν: ο Αλέξανδρος ο Μακεδόν (0) με 'Η-
ρωίδα 'Ελληνοπούλαν. Γιά την Πατριδα:

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους; η:
'Αλέξανδρον τον Μακεδόνα (επειν το σημείω-
μα σου εστάλη κατά λάθος; η; διεκπεραιώσεως

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 160ου Διαγωνισμού
Αυγούστου-Νοεμβρίου.
Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 26 Δεκεμβρίου.

628. Λεξιλογικός

Επίρρημα με της Γραφής;
Γυναικα συνενώνω
Κι' άρετως μια βασίλισσα.

629. Στοιχειώδης

Αν ενός θεού άρχαιου
Δύο γράμματα του βγάλη.
Ζώνω χρήσιμον θά γίνη.

630. Αναγραμματισμός

Την κατοικίαν των νεκρών
'Αν αναγραμματίσης.
Μέρη δενδρόφυτα τερπνά

631. Αίνιγμα

Τό άρσενικόν μου τρώγει;
Τό θηλυκόν μου πόζει.
'Εστάλη υπό της Εξετάσεως

632. Τρίγωνον

* * * * * = Άρχαιος αττικό; συγγραφέας.
* * * * * = Δάσος; κρησποφόρων δένδρων.
* * * * * = Νύμφη.

633. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 6 = Κράτος τής; Εδρώπη;
2 4 5 6 = Β. σίλισσα
3 7 8 6 = Άρχαιον θνομα νήσου.

634. Συλλαβική Άκροστιχίς

Αι πρώται συλλαβαί των κάτωθι ζητούμέ-
νων λέξεων άποτελούν κατά σειράν μίαν των
Σειρήνων η πόλιν μεγαλονήσου.

635. Φωνηεντόλιπον

* - χ λ μ ρ π τ - πο - φη

636. Γρίφος

ΜΜ άγε: τρι τρι ητο ητο
τρι τρι ητο ητο
τρι τρι ητο ητο
τρι τρι ητο ητο

ΤΟ ΠΡΩΤΟΜΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ
ΕΦΕΤΟΣ ΕΤΡΟΠΟΙΟΗΘΗ

Από τους έπτά Τόμους Διαπλάσεως
των έτών 1899—1905, των όποιων έκασ-
τος τιμώται δραχμάς 7, οι έγγραφόμενοι
νέοι συνδρομηταί διά τό 1917 καθώς και
οι άνανουόντες την συνδρομήν των μέχρι
της 1ης Δεκεμβρίου έ. έ. τό βραδύτερον
δικαιούνται νάγραφοσύν:

Οι μέν τριμήνοι συνδρομηταί 1 τόμον
Οι δε έξαμήνοι > 2 τόμους
Οι έννεαμήνοι > 3 >
Και οι έτήσιοι > 4 >

κατ' έκλογήν των, όποιοι θέλουν, πλη-
ρώνοντες αυτούς μόνον πρό; δραχμ. 4 έ-
καστον άδειον, και χροσούδον πρό; δραχμ.
7. Επίσης από τους 10 τόμους των έτών
1906—1915, των όποιων έκαστος τιμώται
δραχμάς 8, δικαιούνται νάγραφοσύν οι άνω
και ώς άνω, (οι τριμήνοι από ένα, οι έ-
ξαμήνοι από δύο, κτλ. πληρώνοντες αυτούς
μόνον πρό; δραχμάς 4,50 έκαστον άδειον,
και χροσούδον πρό; δραχμάς 7,50.

Αι άνω τιμαί είνε διά τους παραλαμβά-
νοντας τους τόμους έκ του Γραφείου μας.
Οι παραγγέλλοντες νά σταλούν ταχυδρομι-
κώς, πρέπει νά προσθέτουν διά ταχυδρο-
μικά τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 οι έν
τῷ Έσωτερικῷ, και δε. 1 οι έν τῷ Έξω-
τερικῷ.

Τά πρός τοῦτο διατιθέμενα αντίτυπα,
είνε 50 έξ έκάστου τόμου, δηλ. τόμοι έν
όλα 850, τους όποιους θ' άγοράσουν όσοι
προλάβουν νά έπωφεληθώυν του Προγο-
μίου, όχι μόνον έντός της προθεσμίας αλλά
και πριν έξαγελθώυν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Νικηφόρε Εύζωνε, σου εύχόμεθα χρόνια
πολλά επί τη ονομαστική σου. — Κλέφτινο
βόλι, Λευθεριά στους Σκλαβους.

Αστήρ του Βέγα, Μικρό Μυστικά έλήφθη-
σαν. — Κάρη των Κυμάτων.

ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Υποψήφιος δημοψηφισματος του 1916

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ 'ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ.

Α εν δύναται άπλω; νά ονομασθή νίκη, αλλά
θρίαμβος η έπιτυχία εις τό Δημοψήφι-
σμη του «'Ελληνοπαίδος», εκ των υποψηφίων
του όποιου οι μέν έννεά έβραβεύθησαν, ο
δε δέκατος ηλθε πρώτος έπιλαχών. Συγκε-
κινημένοι εκ τοιούτου προς ημάς δειγματος έκτι-
μήσεως; και άγίλης των συνδρομητών και άγο-
ραστῶν της «Διαπλάσεως», δεν εύρισκομέν λό-
γους εύχαριστίας και συχαρητηρίων διά την
καλαισθησίαν των. Υποσχόμεθα δε τάχιστα νά
άνακηρύξωμεν τους νέους υποψηφίους, των
όποιων τά ύπέροχα ψευδώνυμα θά έξα-
σφαλισούν και πάλιν την δολικηρωτικήν νί-
κην εις τον «'Ελληνοπαίδα».

Γιά την Πατριδα

Εθνικόν Όνειρον
Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος
Φωνή της Πατρίδος
Γενναϊώφυχος Στρατηλάτης
'Ηρώς του 1913
'Ινδαλα του 'Ελληνισμοῦ
Γέρος του Μοριῦ
Αίματοβαμμένο Λαφρόκλαδο
'Ενδοξο Σούλι

Σημειώσεις.—Προσκαλούνται προς σύστασιν
τά μέλη 'Αθηνών - Πειραιώς - κτ' όποιοι θέει
νά συνεργάσωνται—αύριον Κυριακήν, δεκάτην πρω-
ίας, εις Καφενεον Ζαππειών.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδιον
έλήφθησαν από 26 'Οκτ. —1 Νοεμβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: ΕΙς 'Αθήνας, Γερμανόπουλ.
Ε. Χάρτιμαν, Κλάρα Μπόουμαν, Π. Ρόττεφελτ,
Χ. Χριστιάνσον, Έμμα Χάρτιμαν, Έρρίκτη Μπό-
ουμαν, Ιουλία Σλίμαν, Άννα Δέρονικ, Ο. Γ.
Γιαννουλόπουλος, Σεπτεμβίος Λόρδος, Άντ. Γ.
Κονδρουλίανης, Άγγελος Α. Σχολιάης, Άντ. Γ.
Χριστόπουλος, Άδριανός Κ. Σιφναίος, Κ. Άγ-
γελέτος, Θεόδ. Α. Μαζιάνης, Εδστ. Μητσόπου-
λος, Δ. Θ. Κωνσταντινίδης, Ιωάννα Θ. Μπάρα,
Έρρίκος Βίρμαν, Καίτη Βίρμαν, Μ. Α. Λαρ-
πεινός.

ΒΟΥΛΟΥ: Βοσκοπούλα του Πηλίου, Χρ. Α.
Ζήτης.

ΙΘΑΚΗΣ: Γερμανόφιλος Έπτανήσιος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ειρήνη Μ. Λουκάκη.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Στέφ. Α. Άσημόπουλος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Αικατερίνη Α. Γαίνη, Έρμιόνη
Γ. Άναπλιώτου, Κούλα Γ. Άναπλιώτου, Κ. Π.
Τσαβελιώσης.

ΠΑΤΡΩΝ: Τέσσα Οικονόμου, Σωτηρία Πα-
παθανασίου, Βαρβάρα Β. Ντροουκοπούλου, Κα-
λιόπη Β. Μπίουπα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Έπ. Άπ. Καραβίος, Άσπασία
Άπ. Καραβία, Γ. Θ. Πανάγος, Άντωνία Σ. Βου-
τανά, Θ. Γ. Πολίτης, Στ. Π. Παπαλάς, Γ. Ε.
Παπαλάς, Ζωή Σ. Μπαβία, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Βασίλισσα των Άνθων.

ΠΥΡΡΟΥ: Α. Γ. Τριαντόπουλος, Σαύρος Γ.
Σταυρόπουλος, Άντ. Γ. Θεοφιλόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Μαρίνα Π. Κατομιαντή, Θεοδώρα
Α. Μιχαήλ, Μόσχα Α. Δαπόντε, Μορία Γ. Θεοδο-
ρακάκου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Άγατέλλον 'Ηλιος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τ. Π. Θαρρουνιάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων των άνωτέρω τά όνόματα ετέθησαν εις
την Κληρώσεια και έκληρώθησαν οι έξής δύο:
ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ έν 'Αθήνας
και ΒΑΡΒΑΡΑ Β. ΝΤΡΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ έν
Πάτρας, οι όποιοι έννεγράφων διά τρεις μήνας
από της Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών άπηρεσίας
και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έσωτερικῷ Έξωτερικῷ
'Ετησία δε. 8.— 'Ετησία φρ. 10.—
'Εξάμηνος 4,50 'Εξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Έν 'Αθήνας, 12 Νοεμβρίου 1916

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. Α. 10. Έξωτερ.
Φόλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εθελπίδου άρ. 38, παρὰ τό Βαρθάκειον

Έτος 38ον.—Άριθ. 50

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

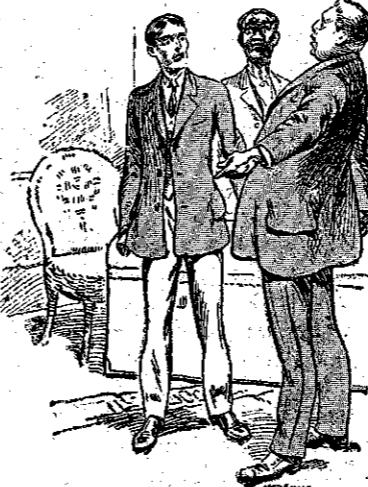
Γιατί όχι; άποκρίθηκε με άπά-
θεια ο Άγκλας. Έδώ είνε συμφωνία,
συναλλαγή. Άν σάς χρειάζεται η άπό-
δειξις ποῦ θά σάς δώσω, δίκηο είνε νά
μού δώσετε και σεις...

Καμτσιοιές! νά τί σου πρέπει,
καληάνθρωπε!

Και ο Άλβαράδο, έξω φρενών, αρ-
παξε τό καμτσιόκι του και άρχισε νά κτυ-
πά με αυτό τον Άγκλας. Δεν τον έ-
μελε πιά για τίποτα. Ούτε για τό θά-
ρυβο ποῦ έκανε με της φωνής του και
με τό παράφορα κινήματά του. Άς ξυ-
πνούσαν όλοι στο βαπόρι, άς έμπαινε
στο άδικαστήριο ό ποιος ηθέλε!..

Έξαφνα μία πόρτα του σαλονιοῦ ά-
νοιξε σιγά-σιγά και παρουσιάσθηκε μία
λευκή, άγγελική όπτασία.

Ήταν η Κολέττα με τό μακρῷ νυ-
κτικό της πουκάμισο. Είχε άκούση από
τή διπλανή καμπίνα της αγριοφωνάρες,

Φύγετε και νά μη σάς ξαναδώμε! (Σελ. 399, στ. α')

κ' έμπαινε για νά κατευνάση τό θυμό
του Βραζιλιανού της μπαμπά.

Τέχασε ποῦ είδε τον αδελρό της,
πεσιμον στο πάτωμα, νά μα-
στιγώνεται από τον Άλβα-
ράδο, και μία στιγμή έμεινε
άκίνητη και σαστισμένη...

Μην έδλεπε ο
νευροί.. Πώς ο ά-
δελφός της βρέθηκε
στη Λουτετία
και στην καμπίνα
τους;

Άλλά χωρίς νά
σταθή περισσότερο
για νά λύση τό
πρόβλημα, ώρμησε
στον κτηματία, τοῦ
κράτησε τό χέρι
ποῦ είχε τό καμ-
τσιόκι και τοῦ είπε
με τόνο λύπης και
μουρης:

—Μά, μπαμπά!..
Δέν μου υποσχεθή-
κατε(*) νά μη τοῦ
κάμπε κανένα κα-
κό;.. Άδελφός μου
είνε έπιτέλους... Άφίστε τον!.. Άφί-
στε τον λοιπόν!

Κι' ο πελώριος άνδρουκλας υποτά-
χθηκε στο κοριτσάκι, ποῦ τοῦ τράβηξε
από τά χέρια τό καμτσιόκι και τον άνάγ-
κασε νά όπισθοχωρήση.

Ο Άγκλας άρχισε νά ελπίζει από
την άρόσηπη αυτή βοήθεια.

—Εύχαριστά, Κολέττα, ψιθύρισε.
Ο Έρρίκος όμως, ποῦ δεν τοῦ άρεσε
καθόλου αυτή η επέμβασις, προσπαθοῦ-
σε νά στείλη την Κολέττα στην κα-
μπίνα της.

— Πήγαινε μέσα, της έλεγε. Δεν
χρειάζεσαι σῶ έδω.

Κ' έκαμε νά την τραβήξη από τό χέρι
η μικρή όμως δεν έφευγε.

Έν τῷ μεταξύ, ο Βραζιλιανός είχε
ξεθυμώση.

(*) 'Ιδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 389.

— Πρέπει νά τελειώνουμε, είπε.

Έχετε δίκηο, κύριε Άγκλας συμφωνῶ
ότι μπορείτε νά ύπαγορεύσετε τους βρούς
σας, γιατί έχετε και μία
ιδιότητα ποῦ δεν την συλ-
λογίσθηκα προτίτερα:
είσθε άδελφός αυτού τοῦ
κοριτσιοῦ, ποῦ τό αγαπῶ
σαν παιδί μου και
ποῦ έπιθυμῶ, μόλις
φθάσωε στη Γαλ-
λία, νά τό υιοθετή-
σω. Έμπρός, άς συ-
ζητήσωμε.

— Είμαι στάς δια-
ταγές σας, κύριε!
άποκρίθηκε ψυχρά ο
κακούργος.

Η συζήτησις αρ-
χισε μεταξῶ των δύο
άνδρων κ' έτελειώσε
με την άκόλουθη
συμφωνία:

Ο Άγκλας θά ώ-
μολογούσε τώρα έγ-
γράφως, ότι αυτός η-
ταν ο μόνος ένοχος

της κλοπής της Πιστωτικής Τράπεζης,
καπορθώσας νάποκοιμισή με την 'Ινδι-
κή καννάβη τον δυστυχισμένο Σομῶ
κ' έτσι νά τον ένοχοποιήση.

Ο Έρρίκος ήταν στα ούράνια, όσο
έβλεπε τον γαμπρό του νά γράφη και νά
υπογράφη εκείνο τό χαρτί, ποῦ θά έδραζε
από τή φυλακή τον πατέρα του άη-
λιδωτο.

Άλλά δεν ήταν μόνον αυτό. Ο Άλ-
βαράδο είχε βρή στα χαρτιά τοῦ κακούρ-
γου την πιστωτική έπιστολή, για ένα
εκατομύριο φράγκα, ποῦ τοῦ είχε δώση
μία Βελγική Τράπεζα τή στιγμή ποῦ
έφευγε για τή Βραζιλία. Έξήτησε λοι-
πόν ο Βραζιλιανός νά μεταβιβάσθη αυτό
τό ποσόν ετ' όνομα τοῦ Έρρίκου, ποῦ
θάνελάμβανε νά τό έπιστρέψη στην Τρά-
πεζα.

Τό υπόλοιπο της περιουσίας τοῦ Άγ-

Κοίμα! δεν έχουμε τόχη!